

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/367/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5613203006
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5613203006.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pajštúnska č. 5, IČO: 35 724 803, zastúpený splnomocneným zástupcom TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pajštúnska č. 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: C. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom H.. XXX, o zaplatenie sumy 8.352,02 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/88/2013-150 zo dňa 28. januára 2015, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu vo výrokoch, ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol a trovách konania p o t v r d z u j e .

V ostatnej časti zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom č. k. 10C/88/2013-150 zo dňa 28.01.2015 žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi 5.242,69 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 4.083,92 eur od 12.09.2012 do zaplatenia, do 2 mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 128,26 eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 266,39 eur, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť splnomocnenému zástupcovi žalobcu do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Konštatoval, že žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 8.352,02 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 7.734,50 eur, od 12.09.2012 do zaplatenia.

Pri rozhodnutí vychádzal z ust. § 52 ods. 1, 2, § 879j Občianskeho zákonníka, § 261 ods. 3 písm. d/, § 497 Obchodného zákonníka, § 25 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 2 písm. a/, b/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31.12.2007, § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), § 100 ods. 1 a § 101, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.01.2013, § 558, § 39 a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že Slovenská sporiteľňa, a. s., so sídlom Bratislava, ul. Tomášikova č. 48, IČO: 00 151 653 ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzatvorili dňa 15.01.2007 Zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver v celkovej výške 150.000,- Sk, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť splátkami vo výške 2.280,- Sk mesačne. Vzhľadom na skutočnosť,

že zmluva bola uzatvorená medzi dodávateľom a spotrebiteľom, jednalo sa o spotrebiteľskú zmluvu a s ohľadom na predmet a obsah zmluvy jednalo sa o zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Uzavretá zmluva obsahovala všetky zákonom požadované náležitosti. Konečná splatnosť úveru bola medzi účastníkmi dojednaná na 20.12.2016. Žalobca dňa 21.08.2012 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a vyzval žalovaného na jeho vrátenie v lehote 15 dní odo dňa doručenia oznámenia. Aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu v konaní mal súd preukázanú Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0568/2011/CE uzatvorenou medzi Slovenskou sporiteľňou, a. s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, na základe ktorej došlo k postúpeniu žalovanej pohľadávky. Podľa zákonného ustanovenia § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov je súd povinný od 01.05.2014 ex offa prihladať na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi vrátane jeho premlčania. Súd preto, vzhľadom na skutočnosť, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným vznikol spotrebiteľský právny vzťah, skúmal aj možnosť premlčania žalovaného nároku a k tomuto prihladol pri rozhodovaní. Nakoľko medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným vznikol spotrebiteľský právny vzťah, v zmysle ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa dĺžka premlčacej doby spravuje občianskoprávnymi predpismi, teda je 3-ročná. Keďže žaloba bola podaná na súde dňa 22.03.2013, v čase podania žaloby už boli premlčané splátky úveru splatné do 20.03.2010. Nakoľko povinnosťou dlžníka zo zmluvy o úvere je vrátiť poskytnutý úver a zaplatiť dojednaný úrok, súd priznal žalobcovi právo na zaplatenie splátok úveru, ktoré v čase podania žaloby na súd premlčané neboli, teda splatných od 20.04.2010 do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, t. j. do 20.08.2012, spolu 29 splátok po 75,68 eur, čo činí 2.194,72 eur, zosplatenú istinu úveru, ktorá, podľa prehľadu splátok, predloženého žalobcom, činí 2.975,96 eur (súčet splátok istiny zo splátok splatných v období od 20.09.2012 do 20.12.2016) a poplatkov za správu úveru, ktorý bol účastníkmi individuálne dojednaný v zmluve o úvere vo výške 1,99 eur mesačne, čo za 29 mesiacov (t. j. od 20.04.2010, teda od splatnosti najskôr splatného poplatku, ktorý nebol premlčaný, do 20.08.2012, t. j. do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru) činí 57,71 eur, spolu 5.228,39 eur. V zostávajúcej časti uplatnenej istiny, t. j. vo výške 2.506,11 eur, súd podanú žalobu zamietol. Žalobcovi neprislúchalo právo na zaplatenie splátok, ktoré boli v čase podania žaloby na súd už premlčané, t. j. splátok splatných do 20.03.2010. Taktiež žalobcovi neprislúchal úrok zo splátok, ktoré sa stali splatnými v dôsledku vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, t. j. pôvodne splatných od 20.09.2012 do 20.12.2016, nakoľko zmluvný úrok ako odplata (cena) veriteľovi za poskytnuté peňažné prostriedky prislúcha veriteľovi len za dojednanú dobu poskytnutia úveru. Uvedená skutočnosť vyplýva aj z ust. § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Úroky predstavujú osobitnú peňažnú náhradu súvisiacu s poskytnutím finančných prostriedkov, pričom sú splatné spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky (čo konštatoval aj Krajský súd v Žiline napr. v rozsudku zo dňa 19.11.2013, č. k. 5Co/165/2013-148). Nakoľko žalovaný sa dostal s plnením peňažného záväzku voči žalobcovi do omeškania, prislúchalo žalobcovi aj právo na zaplatenie úrokov z omeškania, a to podľa občianskoprávných predpisov, keďže medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným vznikol spotrebiteľský právny vzťah. Pretože do omeškania s prvou nepremľanou splátkou sa žalovaný dostal od 21.04.2010 (so splátkou splatnou 20.04.2010), súd priznal žalobcovi úrok z omeškania zo splátok splatných od 20.04.2010 do 20.03.2011, a to za obdobie do 24.03.2011, v súlade s uplatneným nárokom v doplnení žaloby, z ktorého vyplynulo, že žalobca vyčíslil úrok z omeškania v sume 617,52 eur za obdobie do 24.03.2011 (teda najneskôr zo splátky splatnej 20.03.2011). Za obdobie od 21.04.2010 do 24.03.2011 potom prislúchal žalobcovi úrok z omeškania spolu vo výške 14,30 eur, pričom z jednotlivých splátok súd priznal úrok z omeškania len z časti istiny, keďže podľa ustálenej judikatúry oneskoreným zaplatením úrokov nevzniká právo na úroky z omeškania (Občiansky zákonník ani Obchodný zákonník neumožňujú požadovať od dlžníka príslušenstvo - úroky z omeškania pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky - úrokov). Žalobcovi tak prislúchal úrok z omeškania zo splátky splatnej dňa 20.04.2010 zo sumy 30,89 eur vo výške 2,28 eur, zo splátky splatnej dňa 20.05.2010 zo sumy 31,23 eur vo výške 2,10 eur, zo splátky splatnej 20.06.2010 zo sumy 31,58 eur vo výške 1,91 eur, zo splátky splatnej dňa 20.07.2010 zo sumy 31,93 eur vo výške 1,72 eur, zo splátky splatnej 20.08.2010 zo sumy 32,28 eur vo výške 1,52 eur, zo splátky splatnej 20.09.2010 zo sumy 32,64 eur vo výške 1,32 eur, zo splátky splatnej 20.10.2010 zo sumy 33,01 eur vo výške 1,12 eur, zo splátky splatnej 20.11.2010 zo sumy 33,37 eur vo výške 0,90 eur, zo splátky splatnej 20.12.2010 zo sumy 33,74 eur vo výške 0,69 eur, zo splátky splatnej 20.01.2011 zo sumy 34,12 eur vo výške 0,47 eur, zo splátky splatnej 20.02.2011 zo sumy 34,50 eur vo výške 0,24 eur a zo splátky splatnej 20.03.2011 zo sumy 34,88 eur vo výške 0,03 eur, a to v sadzbe 8 % ročne tak, ako to uviedol žalobca v doplnení žaloby, vždy od 21. dňa príslušného kalendárneho mesiaca (vzhľadom na to, že splatnosť splátky bola k 20. dňu v mesiaci) do 24.03.2011.

Súd preto uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi spolu 5.242,69 eur (dlžné splátky, zosplatnenú istinu a poplatky za správu úveru vo výške 5.228,39 eur a úrok z omeškania za obdobie od 21.04.2010 do 24.03.2011 vo výške 14,30 eur). Žalobcovi priznal aj úrok z omeškania za obdobie od 12.09.2012 do zaplataenia tak, ako si to uplatnil v žalobe, keďže nemohol rozhodnúť nad rámec uplatneného nároku, a to v sadzbe 8,75 % ročne, ktorého výška zodpovedala výške úrokov z omeškania podľa občianskoprávných predpisov ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a nebola v rozpore s výškou úrokov z omeškania podľa občianskoprávných predpisov ani vo vzťahu k jednotlivým dlžným splátkam, avšak len zo sumy dlžnej istiny a poplatkov, keďže tak, ako už bolo uvedené vyššie, úrok z omeškania ako príslušenstvo pohľadávky nie je možné priznať z príslušenstva, t. j. z úrokov.

Výška zosplatnenej istiny predstavovala 2.975,96 eur, výška istiny z jednotlivých nezaplatených splátok, splatných od 20.04.2010 do 20.08.2012 spolu predstavovala 1.050,25 eur a výška dlžných poplatkov predstavovala 57,71 eur, čo spolu činí 4.083,92 eur. Súd preto priznal žalobcovi úrok z omeškania len z uvedenej sumy. V zostávajúcej časti uplatnených úrokov z omeškania podanú žalobu zamietol.

Pokiaľ aj žalobca poukazoval na dohodu o uznaní dlhu zo dňa 19.12.2011, v dôsledku ktorej malo dôjsť k pretrhnutiu plynutia premičacej doby, súd mal za to, že je neplatná pre jej rozpor s dobrými mravmi. Z uvedeného dôvodu dohoda, resp. vyhlásenie žalovaného o uznaní dlhu v dohode obsiahnuté nemala za následok pretrhnutie plynutia pôvodnej premičacej doby a začiatok plynutia novej premičacej doby v zmysle zákonného ustanovenia § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka ani vznik vyvrátiateľnej právnej domnienky o existencii dlhu v dobe uznania. Uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon zakladá vyvrátiateľnú právnu domnienku, že dlh v čase uznania trval. Na nastúpenie právnych účinkov uznania dlhu je potrebné, aby dlžník písomne uznal, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu a výšky. V spotrebiteľských právnych vzťahoch sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako „slabšej“ zmluvnej strany. Žalobca ako iniciátor uzavretia dohody o uznaní dlhu a jeho splácaní v splátkach do dohody o splácaní dlhu v splátkach zakomponoval uznanie dlhu, a to podľa názoru súdu s cieľom predĺžiť si premičaciu dobu na úkor žalovaného ako spotrebiteľa. Spotrebiteľ (žalovaný) v tomto prípade nemal možnosť ovplyvniť obsah dohody vzhľadom na skutočnosť, že táto bola vopred pripravená na predtlačenom formulári, jednalo sa teda o formulárovú dohodu. Postup žalobcu pri uzatváraní dohody o uznaní dlhu a o splátkach je preto nekalou obchodnou praktikou. Súdu je aj z úradnej činnosti známe (z ďalších súdnych konaní, v ktorých vystupuje žalobca), že žalobca pri uzatváraní dohôd o uznaní dlhu a o jeho splácaní v splátkach nepoučuje dlžníkov o inštitúte uznania dlhu a najmä o jeho právnych následkoch. Dohoda o uznaní dlhu nebola preto uzavretá so žalovaným s cieľom reálneho poskytnutia výhody splátok (teda v jeho prospech), ale naopak, s cieľom zvýhodnenia žalobcu vzhľadom na účinky uznania dlhu vo vzťahu k premičaniu.

V súlade ust. § 160 ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) súd žalovanému vzhľadom na výšku priznaného plnenia určil na zaplataenie dlhšiu ako zákonnú trojdňovú lehotu, a to lehotu 2 mesiacov od právoplatnosti rozsudku.

V súlade s ust. § 142 ods. 2 O. s. p. súd v konaní úspešnejšiemu žalobcovi priznal pomernú časť náhrady trov konania. Úspech žalobcu v konaní predstavoval 5.242,69 eur, čo činí 62,8 %, jeho neúspech 3.109,33 eur, čo činí 37,2 %. Pomer úspechu a neúspechu žalobcu potom predstavoval 25,6 % (62,8 % - 37,2 %). Žalobcovi preto priznal náhradu trov konania vo výške 25,6 % zo zaplataeného súdneho poplatku z návrhu na začatie konania v sume 501 eur, čo činí 128,26 eur a náhradu trov právneho zastúpenia podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov vo výške 25,6 % z celkových trov právneho zastúpenia v sume 1.040,57 eur, čo činí 266,39 eur.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu, a to v časti, v ktorej súd žalobný návrh zamietol z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu.

Žalobca sa nestotožnil s právnym posúdením veci a postupom súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o aplikovanie ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa premičacej doby. Podľa neho na daný prípad bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere a teda absolútny obchodno-závazkový vzťah aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. Preto je nutné posudzovať predmetný záväzkový vzťah v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti uviedol, že predmetná úverová zmluva bola uzavretá dňa 15.01.2007, pričom v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ust. § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v ôsmej časti Občianskeho zákonníka, ako aj na zmluvu podľa § 55 Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere bola upravená v Obchodnom zákonníku. V dôsledku toho sa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ust. § 879f ods. 3

Občianskeho zákonníka (spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa musia dať do súladu s ust. § 53 a § 54 tohto zákona a spotrebiteľské zmluvy o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch aj s ust. § 55 ods. 1, ak ide o náležitosti zmluvy a s ust. § 57 tohto zákona do 3 mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona). Novelizovaným ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nespravujú nároky vzniknuté pred 01.01.2008 a neposudzuje sa ani platnosť právnych úkonov vzniknutých pred 01.01.2008. To znamená, že pokiaľ pred dňom 01.01.2008 bola uzavretá zmluva o úvere, kde bol dlžník spotrebiteľ tak, ako v danom prípade, nie je možné práva a povinnosti vzniknuté pred 01.01.2008 z tejto zmluvy posudzovať podľa ust. § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka. Právne vzťahy zo zmluvy o úvere uzavretej pred 01.01.2008 sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia iných súdov (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 MCdo 3/2011 zo dňa 28.04.2011, sp. zn. 6Mcdo 4/2012 zo dňa 27.03.2013, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/132/2013 zo dňa 21.11.2013, sp. zn. 15Co/28/2013 zo dňa 30.10.2013, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/138/2013 zo dňa 20.02.2014, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/64/2013-145 zo dňa 30.09.2014). Vzhľadom na uvedené je na daný prípad nutné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka.

Ďalej žalobca nesúhlasil s nepriznaním riadneho úroku zo splátok splatných po zosplatení úveru. Uviedol, že neplnením povinností žalovaného uhrádzať splátky riadne a včas bol nútený pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, tzn. splátky, ktoré dovtedy neboli splatné sa stali predčasne splatnými. Uvedené však nemá vplyv na jeho nárok na odplatu v podobne riadnych úrokov dohodnutých v zmluve v zmysle ust. § 497 Obchodného zákonníka. Túto skutočnosť odvodzoval od ust. § 503 ods. 3, § 505 a § 506 Obchodného zákonníka. Žalobca poukázal na to, že postupom, na ktorý poukazoval súd, by súd neprimerane ochránil neplatiaceho dlžníka a jeho pripravil o ušlý zisk spočívajúci v riadnom úroku. Uvedený postup by v konečnom dôsledku viedol k teórii, že nedodržanie podmienok a nesplácanie prijatého úveru riadne a včas by pre dlžníka predstavovalo výhodnejšie postavenie, kedy by mu síce bol poskytnutý úver v plnej výške, avšak dlžník by nemusel po vyhlásení predčasnej splatnosti z dôvodu neplnenia zmluvných povinností splácať riadny úrok, ku ktorému úhrade sa v zmluve zaviazal.

Za nesprávny považoval žalobca postup podľa ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov nakoľko v konaní uplatnil svoj nárok žalobným návrhom zo dňa 07.03.2013 (doručeným súdu dňa 22.03.2013), pričom predmetné ustanovenie nadobudlo účinnosť až dňa 01.05.2014.

Žalobca sa nestotožnil s právnym posúdením a postupom súdu prvého stupňa a to neprihliadnutím na predloženú Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku. V tejto súvislosti uviedol, že keďže nemal v úmysle zbytočne navyšovať pohľadávku o trovy súdneho, prípadne exekučného konania a žalovaný predmetnú pohľadávku čo do dôvodu a výšky uznával, poskytol mu ešte možnosť uhradiť pohľadávku v splátkach a dňa 19.12.2011 so žalovaným uzatvoril Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku. Žalovaný Dohodu opakovane hrubo porušoval tým, že svoj záväzok nesplácal pravidelnými mesačnými splátkami. Podľa žalobcu predmetná Dohoda spĺňa všetky náležitosti.

Vzhľadom na uvedené bol žalobca názoru, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok spolu s príslušným úrokom z omeškania z každej splátky odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplatenia.

Navrhol preto, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil (§ 220 O. s. p.) tak, že vyhovie jeho návrhu, resp. v zmysle ust. § 221 ods. 1 a 3 O. s. p. ho zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy prvostupňového a odvolacieho konania v sume 145,40 eur s DPH.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Odvolací súd preskúmaním rozhodnutia v napadnutej časti a obsahu spisu dospel k záveru, že okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom zo záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožňuje. Prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil

skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie i náležite odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V odôvodnení preskúmaného rozsudku sa riadne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné, preto odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky, žalobca sa nestotožnil s právnym posúdením veci a postupom súdu prvého stupňa a to a/ aplikovaním ust. Občianskeho zákonníka týkajúcim sa premlčacej doby, b/ nepriznaním riadneho úroku zo splátok splatných po zosplatnení úveru, c/ postupom podľa ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, d/ neprihliadnutím na predloženú Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku.

Odvolací súd uvádza, že v danom prípade je nepochybné, že posudzovaný právny vzťah je vzťahom spotrebiteľským v zmysle ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z hľadiska podstatných náležitostí je predmetná zmluva úverovou zmluvou v zmysle ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka teda ide o absolútny obchodný vzťah v zmysle ust. § 261 ods. 6 písm. d/ Obchodného zákonníka. Keďže v danom prípade ide o spotrebiteľský úver, je potrebné aplikovať i ust. zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (účinného v čase uzatvorenia zmluvy) a nakoniec aj ust. Občianskeho zákonníka prijaté na ochranu spotrebiteľa (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka). Aj keď ust. § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka výslovne uvádza, že právne vzťahy z absolútnych obchodov sa spravujú Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov, prostredníctvom ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka došlo k rozdeleniu obchodno-právnych vzťahov aj na ďalšiu kategóriu, ktorú predstavujú vzťahy medzi podnikateľom (ako dodávateľom) a spotrebiteľom. Spotrebiteľskou zmluvou je pritom akákoľvek súkromnoprávna zmluva, ktorá sa vyznačuje definičnými znakmi uvedenými v § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v Smernici 93/13 EHS bez ohľadu na to, či je upravená Občianskym zákonníkom, Obchodným zákonníkom alebo iným osobitným zákonom. Právna úprava spotrebiteľských zmlúv sa pritom dotýka aj právnej úpravy zmlúv, ktoré dodávatelia uzavreli so spotrebiteľmi pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 250/2007 Z. z., ktorý s účinnosťou od 01.01.2008 nahradil ust. § 52 Občianskeho zákonníka novým znením. Prechodné ustanovenie, ktoré zavádza nepravú spätnú pôsobnosť tohto zákona, je obsiahnuté v ust. § 879j Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené, aj keď má úverová zmluva nesporne charakter absolútneho obchodu, je potrebné na otázku premlčania, vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy a súčasnú súdnu prax, aplikovať ust. Občianskeho zákonníka. I keď súdna prax vo vzťahu k aplikácii Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka na premlčanie pri spotrebiteľských vzťahoch nebola jednotná, je potrebné túto v súčasnosti posudzovať aj v kontexte s aktuálnym znením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. definitívne expressis verbis vyriešila výkladové rozdiely, na ktoré sa odvoláva žalobca (doplnením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka) tak, že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ust. Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Cieľom prijatia uvedenej právnej normy bolo odstránenie výkladových problémov v otázke použitia Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka na spotrebiteľské vzťahy, a vzťahy s nimi súvisiace. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nevidel odvolací súd v súčasnosti dôvod nepostupovať v súlade s doterajšou súdnou praxou v zmysle ktorej vychádzajú zo znenia § 52 ods. 2 Obchodného zákonníka účinného do 31.03.2015 je potrebné otázku premlčania v spotrebiteľských vzťahoch posudzovať podľa Občianskeho zákonníka.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal nepriznanie riadneho úroku zo splátok splatných po zosplatnení úveru, odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle ustálenej súdnej praxe prislúcha veriteľovi nielen istina, ale i zmluvné úroky len do predčasného zosplatnenia úveru.

Rovnako ako okresný súd odvolací súd poukazuje na to, že s účinnosťou od 01.05.2014 bolo do zákona č. 250/2007 Z. z. zavedené ust. 5b, podľa ktorého orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku dodávateľa voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, ak keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Predmetným ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. bola

súdu zakotvená povinnosť v konaniach, v ktorých je uplatnený nárok zo spotrebiteľskej zmluvy voči spotrebiteľovi, prihliadať na premlčanie nároku ex offo - z úradnej povinnosti. Ide o výnimku z ust. § 100 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka (resp. § 388 ods. 1 Obchodného zákonníka), podľa ktorého na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. V spotrebiteľských veciach preto aj bez toho, aby sa spotrebiteľ dovolal premlčania voči nemu uplatneného nároku, má súd povinnosť skúmať, či nárok nie je premlčaný a ak dospeje k záveru, že premlčaný je, musí na túto skutočnosť prihliadnuť a žalobcovi nárok nepriznať. Napriek tomu, že samotné premlčanie má hmotnoprávny charakter, ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. má procesnú povahu vyplývajúcu z jeho znenia, keď toto ustanovenie normuje predovšetkým procesnú činnosť orgánu rozhodujúceho o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy. Keďže ide o procesné ustanovenie, v prípade absencie prechodného ustanovenia platí, že súd postupuje podľa právneho stavu účinného v čase rozhodovania súdu. Vzhľadom na skutočnosť, že v čase rozhodovania súdu prvého stupňa už ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. bolo účinné, súd prvého stupňa bol povinný aplikovať ho vo všetkých prebiehajúcich konaniach, vrátane súdnych konaní začatých pred jeho účinnosťou, t.j. pred 01.05.2014, akým je aj konanie v prejednávanej veci. Pokiaľ ide o namietanie na neprihliadnutie predloženej Dohody o uzavretí splátkového kalendára o uznaní záväzku, podľa odvolacieho súdu okresný súd v tomto smere správne poukázal na skutočnosť, že dohoda bola vopred pripravená na predtlačenom formulári, ktorú žalovaný ako spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť jej obsah. Navyše uznanie, ktoré bolo zakomponované do dohody, spôsobilo značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, keďže v prospech veriteľa (na úkor žalovaného ako spotrebiteľa) by začala plynúť pre uplatnenie nároku nová 10-ročná premlčacia doba. Odvolací súd aj v tomto smere poukazuje na v podstate jednotnú súdnu prax, v zmysle ktorej sú obdobné (rovnaké) dohody vyhodnocované ako neplatný právny úkon pre jej rozpor s normami spotrebiteľského práva i ust. § 3 ods. 1 občianskeho zákonníka.

Z tohto dôvodu rozsudok okresného súdu v napadnutej časti a výroku o trovách konania založeného na zásade čiastočného úspechu účastníkov konania v spore (§ 142 ods. 2 O. s. p.) ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e príпустné.